

lægevæsenets Ordning blev paabegyndt for noget over 100 Aar eller ca. 150 Aar siden, og det skete for at skaffe den fornødne Lægehjælp til Befolkningen; men som Forholdene har udviklet sig, og efter at Lægernes Tal er taget til, er der jo ikke den samme Trang til denne Virksomhed som tidligere; der er nu saa at sige ikke en Plet i Landet, hvor der kan leve en Læge, som ikke har en saadan, maaske endogsaa flere. Men der er ved hele den nyere Lovgivning kommet andre Opgaver til for Embedslægerne, der er ved Epidemivæsenet og ligeledes ved Alderdomsforsørgelsesloven givet dem forøget Arbejde, det samme gælder med Hensyn til Tuberkuloseloven og Loven om Tilsyn med Polakker. Endvidere er jo deres Virksomhed ønskelig til Fremme af de sanitære Formaal i det hele taget. Naar man ønsker at gaa til en Revision af Embedslægevæsenet, er der eet, man først maa gøre, og det er at befri dem for deres oprindelige Opgave, der nu hviler paa dem i ulige Maal. Der er de Steder, hvor Embedslægerne er saa godt som befrieede for Fattigpraksis, men der er andre Steder, hvor man gør Brug af dem i saa Henseende. Selvfølgelig kommer det de Kommuner til gode, hvor man endnu benytter Embedslægerne som Fattiglæger, det er navnlig Tilfældet i en Del Købstadkommuner, hvorimod Antallet af de Landkommuner, hvor man benytter Embedslægerne som Fattiglæger, er meget ringe, nemlig kun 10—11 pCt. Naar man gør det Skridt at ophæve den Forpligtelse, Embedslægen har til at behandle de fattige, saa maa der jo sættes noget andet i Stedet, og det er da ogsaa sket ved Lovforslaget om kommunal Lægehjælp. Det, der sker ved dette Lovforslag, er jo væsentlig dette, at man ad Lovgivningens Vej gaar videre paa den samme Vej, som saa mange Kommuner allerede frivilligt har betraadt. Der var et Punkt, som det i Kommissionen voldte Vanskelighed at komme over, og det var Frygten for, at der kunde opstaa Lægetrang, saafremt der ikke fandtes en eller anden Ventil, som man kunde benytte sig af i det Tilfælde, at en Kommune ikke for en rimelig Betaling kunde skaffe sine fattige Lægehjælp. En saadan Ventil er da ogsaa aabnet i dette Lovforslag, idet § 2 bestemmer, at der oprettes et Voldgiftsraad, af hvilket 3 Medlemmer vælges af Lægeforeningen, 3 andre Medlemmer henholdsvis af Københavns eller Frederiksberg Kommunalbestyrelse, Købstadforeningen og de samvirkende Sogneraadsforeninger, alt efter, under hvilken Kommune det

foreliggende Tilfælde henhører. I Tilfælde af Uenighed tilkaldes en Opmand, der, som det er fastsat, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, skal vælges af Justitsministeren. Disse vanskelige Tilfælde vil sikkert sjældent opstaa, det har i hvert Tilfælde hidtil ikke været vanskeligt for Kommunerne at skaffe den fornødne Lægehjælp, og man har da i Fremtiden den omtalte Ventil, hvis der skulde opstaa et uheldigt Tilfælde, hvor Fordringerne fra Lægen skulde stilles saa stejlt, at vedkommende Kommune ikke kunde skaffe sine fattige den fornødne Lægehjælp. Hovedbestemmelsen i Lovforslaget er jo, at det paabydes Kommunerne selv at skaffe deres fattige den fornødne Lægehjælp.

Dette Lovforslag er et ganske nødvendigt Supplement til Lovforslaget om Embedslægevæsenets Ordning. Man har jo ogsaa i Folketinget indsat den Bestemmelse, at dette Lovforslag skulde følges med Lovforslaget om Embedslæger. Det var i Fjor forelagt, uden at Lovforslaget om Embedslæger var kommet med, og i og for sig var der ikke noget, der forhindrede, at dette kunde vedtages særskilt, hvorimod Lovforslaget om Embedslæger ikke kan vedtages, uden at dette følger med. Det, som det skorter paa under vor nuværende Ordning med Hensyn til Embedslægen, er jo, at dennes Omraade ikke falder sammen med Retskredsen, saaledes at Birkedommeren i samme Retskreds skal arbejde sammen med flere forskellige Embedslæger, hvilket ikke er saa heldigt. Dernæst er Embedslægerne stærkt optagne af den Lægepraksis, som paahviler dem, og endelig har en hel Del af disse Embedslæger heller ikke den Uddannelse og den Viden, som man efter vor Tids forøgede Krav maatte sætte Pris paa, at de var i Besiddelse af. Alle disse Mangler har man søgt at raade Bod paa ved de to foreliggende Lovforslag.

Et Spørgsmaal, der har voldet megen Diskussion i Kommissionen, var, hvorvidt Embedslægerne skulde være Embedslæger fuldt ud, eller om de maatte have Praksis ved Siden af. Det viste sig dog, at det langt overvejende Flertal af Kommissionens Medlemmer ønskede, at den nuværende Tilstand skulde opretholdes, saaledes at de havde Praksis ved Siden af, idet man var bange for at gaa den Vej, som man er gaaet i et Par af vore nærmeste Nabolande, England og Tyskland: at gøre dem udelukkende til Embedslæger. I Modsætning hertil har man i vore to andre nære Lande paa den anden Side beholdt den samme Ordning, som vi har, at de har Praksis ved Siden af.